

POSTANOWIENIE

Dnia (...) 2014 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia OSD Tomasz Grabek

Sędzia OSD Grzegorz Koksanowicz

Sędzia OSD Artur Warych

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu (...) 2014 r. sprawy r. pr. (...)

obwinionej o to, że:

- 1) pełniąc funkcję (...) w (...) w (...), w okresie od (...) 2010 r. do (...) 2010 r. wielokrotnie wypowiadała wobec osób trzecich negatywne opinie o pracy zawodowej innych radców prawnych zatrudnionych w (...), tj. (...), (...), (...) i (...), a także dewaluowała i krytykowała ich pracę, pomawiając o działania na szkodę (...) a w interesie jej kontrahentów, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 38 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,
- 2) pełniąc funkcję (...) w (...), w okresie od (...) 2010 r. do (...) 2010 r. wielokrotnie naruszała niezawisłość i samodzielność radców prawnych zatrudnionych w (...), tj. (...), (...), poprzez próby wymuszania na nich dokonywania zmian w wydanych przez nich uprzednio opiniach tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 37 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,
- 3) pełniąc funkcję (...) w (...) w (...), wydawała opinie prawne w sprawach uprzednio zaopiniowanych przez radców prawnych: (...), (...), nie informując ich o tym fakcie i zajęciu odmiennego stanowiska w sprawie tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 37 i 35 ust. 4 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,
- 4) pełniąc funkcję (...) w (...) w (...) w sposób niekoleżeński i arogancki odnosiła się do zatrudnionych tam radców prawnych: (...), (...), a także do innych pracowników Spółki, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 32 i art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 i 11 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2010 r., Nr 10, poz. 65 ze zm.)

postanawia

1. umorzyć postępowanie
2. obciążyć (...) w całości kosztami postępowania w sprawie w kwocie 1289,54 PLN.

Przewodniczący Sędziowie

na oryginale podpisy

UZASADNIENIE

W dniu (...) 2010 r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęła skarga na zachowanie r. pr. (...) zatrudnionej w (...)w (...) wobec innych pracujących tam i byłych radców prawnych spółki.

(...) 2010 r. Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie, uznając że istnieje uzasadnione podejrzenie popełnienia przewinień dyscyplinarnych, wydał postanowienie o wszczęciu dochodzenia.

W dniu (...) 2011 r. Rzecznik Dyscyplinarny przedstawił r. pr. (...) zarzuty i przesłuchał ją w charakterze obwinionej. Po przeprowadzeniu postępowania, w dniu (...) 2013 r. Rzecznik Dyscyplinarny sporządził i wniósł do OSD wnioski o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i ukaranie radcy prawnego (...). W przedmiotowym wniosku Rzecznik zawarł zarzuty dotyczące tego, że (...):

- 1) pełniąc funkcję (...) w (...) w (...), w okresie od (...) 2010 r. do (...) 2010 r. wielokrotnie wypowiadała wobec osób trzecich negatywne opinie o pracy zawodowej innych radców prawnych zatrudnionych w (...), tj.(...), (...),(...) i (...), a także dewaluowała i krytykowała ich pracę, pomawiając o działania na szkodę (...), a w interesie jej kontrahentów, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 38 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,
- 2) pełniąc funkcję (...) w (...), w okresie od (...) 2010 r. do (...) 2010 r. wielokrotnie naruszała niezawisłość i samodzielność radców prawnych zatrudnionych w (...), tj.(...), (...), poprzez próby wymuszania na nich dokonywania zmian w wydanych przez nich uprzednio opiniach tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 37 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,
- 3) pełniąc funkcję (...) w (...) w (...), wydawała opinie prawne w sprawach uprzednio zaopiniowanych przez radców prawnych (...), (...), nie informując ich o tym fakcie i zajęciu odmiennego stanowiska w sprawie tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 37 i 35 ust. 4 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,
- 4) pełniąc funkcję (...) w (...) w Lublinie w sposób niekoleżeński i arogancki odnosiła się do zatrudnionych tam radców prawnych: (...), (...), a także do innych pracowników Spółki, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 32 i art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

W dniu (...) 2013 r. do OSD Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynął wniosek obrońcy obwinionej, adwokata (...) o skierowanie sprawy do postępowania mediacyjnego.

Pokrzywdzone w piśmie z dnia (...) 2013 r. wyraziły zgodę na przeprowadzenie mediacji i wniosły o ustanowienie mediatora.

Wobec powyższego Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, iż spełnione zostały przesłanki określone w art. 23a k.p.k. i postanowieniem z dnia (...) 2013 r. skierował sprawę do postępowania mediacyjnego, wyznaczając mediatora w osobie (...).

W dniu (...) 2013 r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych wpłynęło pismo mediatora, informujące o zawarciu pomiędzy obwinioną a pokrzywdzonymi ugody, której treścią jest przeproszenie pokrzywdzonych a nadto zobowiązanie się r. pr. (...) do dokonania wpłaty kwoty 2.000 zł na cel charytatywny. tj. na Hospicjum (...) w (...).

W dniu (...) 2014 r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych wpłynęło pismo obrońcy obwinionej informujące o wpłacie kwoty 2.000 zł, wraz z dołączonym do pisma,

potwierdzonym za zgodność z oryginałem, dowodem wpłaty.

Treść ugody zawartej pomiędzy obwinioną a pokrzywdzonymi doręczona została Rzecznikowi Dyscyplinarnemu.

Rzecznik, wobec pozytywnego zakończenia postępowania mediacyjnego i zawarcia ugody pomiędzy obwinioną a pokrzywdzonymi, uznając dalsze prowadzenie postępowania dyscyplinarnego wobec (...) za niecelowe, w piśmie z dnia (...) 2014 r., odstąpił od oskarżenia i wniósł o umorzenie postępowania w niniejszej sprawie.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje:

Obwiniona r. pr. (...), w toku postępowania mediacyjnego, w dniu (...) 2013 r. przeprosiła pokrzywdzone: (...), (...), (...) i (...) za to, że wielokrotnie wypowiadała wobec osób trzecich negatywne opinie o ich pracy zawodowej w (...) w (...) a także za to, że pomawiała je o działania na szkodę Spółki a w interesie kontrahentów. Przyznała, że wygłaszanie takich ocen i krytyka były nieuzasadnione i krzywdzące.

Ponadto obwiniona przeprosiła (...) i (...) za to, że pełniąc funkcję (...) w (...) w (...) wielokrotnie naruszała ich niezawisłość i samodzielność zawodową. Przeprosiła także za to, że odnosiła się do nich w sposób niekoleżeński i arogancki.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny mając na względzie całokształt okoliczności niniejszej sprawy, jej szczególny charakter wyrażający się tym, iż zarówno pokrzywdzone jak i obwiniona są członkami tej samej korporacji zawodowej, a w szczególności mając na uwadze przebieg postępowania mediacyjnego, wreszcie stanowisko Rzecznika Dyscyplinarnego wyrażone w piśmie z dnia (...) 2014 r., postanowił skorzystać z możliwości jakie przewiduje art. 17 § 1 pkt 9 i 11 k.p.k. Zgodnie z tym przepisem: „Nie wszczyna się postępowania a wszczęte umarza gdy: (...) brak skargi uprawnionego oskarżyciela, (...), zachodzi inna okoliczność wyłączająca ściganie”.

Dla podjęcia decyzji przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny kluczowe znaczenie miał przebieg postępowania mediacyjnego, a w szczególności treść zawartej między stronami ugody.

Radca prawny (...) przeprosiła pokrzywdzone a treść przeprosin wprost odnosiła się do zachowań, które legły u podstaw skargi pokrzywdzonych z dnia (...) 2010 r. (...) przyznała, że jej zachowanie było niewłaściwe. Słowa obwinionej wyrażające przeprosiny uznać należy za przejaw zadośćuczynienia dla osób pokrzywdzonych jej zachowaniem. Niewątpliwie więc cel postępowania mediacyjnego został osiągnięty.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że w postępowaniu mediacyjnym został w istocie zrealizowany także cel samego postępowania dyscyplinarnego.

Obwiniona w ugodzie przyznała, że jej zachowanie było nieodpowiednie, niestosowne i naganne oraz krzywdzące innych członków tej samej korporacji zawodowej.

Z jednej strony postawa obwinionej w toku postępowania mediacyjnego wskazuje wyraźnie, na chęć zadośćuczynienia. Wola przeproszenia pokrzywdzonych oraz zobowiązanie się do zapłaty określonej sumy pieniężnej na cel charytatywny jednoznacznie o tym świadczą.

Z drugiej strony pokrzywdzone zawierając ugodę wyraziły wolę wybaczenia obwinionej.

Wpływ na decyzję Sądu o umorzeniu postępowania, miał ponadto fakt, że przedmiotowe zdarzenia, będące podstawą skargi pokrzywdzonych z dnia (...) 2010 r., zaszły wyłącznie pomiędzy członkami tej samej korporacji zawodowej.

Mając to na uwadze OSD uznał, iż w tej szczególnej sytuacji, równie istotnym jak zadośćuczynienie pokrzywdzonym, jest doprowadzenie do unormowania relacji pomiędzy członkami tej samej korporacji zawodowej. Niewątpliwie decyzja o umorzeniu postępowania, która zapada po uprzedniej, skutecznej mediacji i przeproszeniu pokrzywdzonych przez obwinioną, ma szanse przyczynić się do ułożenia właściwych stosunków między zainteresowanymi radcami prawnymi.

W ocenie Sądu Dyscyplinarnego przytoczone wyżej okoliczności oraz motywy jakimi

kierował się OSD dostatecznie uzasadniają skorzystanie z treści art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k.

Na decyzję OSD wpływ miało także stanowisko Rzecznika Dyscyplinarnego wyrażone w piśmie z dnia (...) 2014 r.

Warto podkreślić, iż Rzecznik podjął decyzję o odstąpieniu od oskarżenia i wniesieniu wniosku o umorzenie postępowania po otrzymaniu odpisu ugody zawartej w postępowaniu mediacyjnym. Rzecznik po zapoznaniu się z jej treścią uznał, iż dalsze prowadzenie postępowania dyscyplinarnego wobec (...) jest niecelowe.

Jakkolwiek odstąpienie od oskarżenia przez Rzecznika Dyscyplinarnego nie jest dla Sądu Dyscyplinarnego wiążące, to jednak OSD w pełni stanowisko to podziela. Z tych względów, w ocenie OSD, zaistniały przesłanki do zastosowania art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.

Mając na uwadze wskazane wyżej okoliczności stwierdzić należy, iż na decyzję Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego o umorzeniu postępowania w sprawie niniejszej wpłynęły ostatecznie trzy elementy.

Kluczowe znaczenie miał przebieg postępowania mediacyjnego zakończonego ugodą, której treścią było przeproszenie przez (...) pokrzywdzonych: (...), (...), (...) i (...).

Ważnym czynnikiem był fakt, iż sprawa dotyczyła wyłącznie członków korporacji radcowskiej. Skuteczna mediacja, jak również sama decyzja o umorzeniu postępowania w sprawie, w ocenie Sądu, pozytywnie wpłynie na właściwe relacje pomiędzy zainteresowanymi stronami postępowania – członkami tej samej korporacji zawodowej.

Wpływ na rozstrzygnięcie OSD wywarło także stanowisko Rzecznika Dyscyplinarnego o odstąpieniu od oskarżenia i złożeniu wniosku o umorzenie postępowania z uwagi na niecelowość dalszego postępowania dyscyplinarnego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podjął decyzję o umorzeniu postępowania wobec obwinionej (...).

Z uwagi na treść art. 632a k.p.k. OSD postanowił obciążyć w całości kosztami postępowania r. pr. (...). Powołany przepis w wyjątkowych przypadkach pozwala na obciążenie kosztami postępowania osobę wobec której postępowanie umorzono.

W ocenie OSD w przedmiotowej sprawie taki szczególny, wyjątkowy przypadek zachodzi. Przyczyną złożenia skargi przez pokrzywdzone było postępowanie radcy prawnego (...). To właśnie jej zachowanie spowodowało wniesienie skargi przez pokrzywdzone, co skutkowało uruchomieniem postępowania przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym a następnie przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym oraz przed mediatorem, wywołując w efekcie określone koszty.

Z tego powodu OSD zdecydował o zastosowaniu art. 632a k.p.k. i postanowił kosztami postępowania w całości obciążyć r. pr. (...).

Stosownie do dyspozycji art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych koszty postępowania dyscyplinarnego stanowią wszelkie wydatki poniesione w związku z tym postępowaniem, a w razie ukarania koszty postępowania ponosi obwiniony.

Radca prawny (...) zobowiązana została do poniesienia kosztów postępowania dyscyplinarnego, koszty te zostały naliczone i wynoszą 1289,54 PLN.

Na przedmiotowe koszty składa się:

1/ wynagrodzenie sędziów - 650,00 PLN (uchwała Nr 10 Prezydium Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z 23.06.2008 r.);

2/ wynagrodzenie mediatora – 172,20 PLN (§ 1 i 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym, tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 663)

Przewodniczący Sędziowie
na oryginale podpisy